Prije nekoliko dana sam napisao komentar Hrvatska zastava – na reveru što je imalo značiti kako nas politička stranka na vlasti podsjeća kako je ona samo i jedino usmjerena na dobrobit građana Lijepe Naše. Ništa manje od toga. Drugim riječima – „Sve za Hrvatsku, Hrvatsku ni za što“, kako je to kazao pokojni predsjednik Franjo Tuđman.

Danas obilježavamo trideset godina priznanja Hrvatske kao punopravne članice zajednice slobodnih država svijeta. Euforija tog dana je otišla u zaborav. Zamijenjena je olovnim sivilom koju napuštaju mlade obitelji. Nakon trideset godina nismo učinili baš ništa da napustimo Balkansku krčmu. I dalje smo u Balkanskoj krčmi njezin aktivni čimbenik koji nastoji dodatno unaprijediti političku i svaku drugu filozofiju Balkanske krčme. O tome sam više pisao u uvodu moje knjige (2015.): Vratimo osmjeh Lijepoj Našoj.

U zadnjih nekoliko mjeseci dogodile su se nevjerojatne stvari. Najprije DORH zaključuje kako nema slučaja Softver da bi Bruxelles kazao kako on ipak postoji. Što će reći o tom (ne)postojećem slučaju pravosuđe ostaje da se vidi.

Postavlja se pitanje koliko imamo doktora znanosti u Hrvatskoj? Razlog pitanju sastoji se u činjenici da se u Hrvatskoj obranjene doktorske disertacije dorađuju. Umjesto da je to pitanje postavljeno na sam vrh prioriteta, javni mediji su, osim nekoliko portala i pojedinaca, tek mlako i nezainteresirano informirali javnost. I na tome je stalo. Vlada Andreja Plenkovića je to ocijenila kao manje važno pitanje za koje nema vremena. Ignorira činjenicu kako je temeljni uvjet uspjeha bilo koje tržišne države znanje i jedino znanje. Nije se poduzelo ništa. Imajući u vidu staru navadu hrvatskog naroda neće se učinit ništa. Pojeo vuk magare, kako bi kazao naš narod.

Paralelno se javljaju dva nova, opet, dramatična problema. Prvi je da ćemo morati vratiti odobrenu nam pomoć zbog potresa, a druga da nas je, kako kažu prvi rezultati popisa stanovništva, 400 tisuća manje nego deset godina ranije.

U prvom slučaju se u javnim medijima „natežu“ da li je ili nije vlada Andreja Plenkovića tražila produženje roka ili nije. To, jasno, uopće nije važno. Važno je da li ćemo ili nećemo iskoristiti dobivenu pomoć ili ćemo vratiti dobivenu pomoć. Ako sredstva ne iskoristimo postavlja se pitanje kako izgleda neoptimalna politika kada imamo ovako tragične rezultate usprkos optimalne politike kako svoju politiku kvalificira premijer Andrej Plenković.

Smanjenje broja stanovnika je očekivana drama na koju su katastrofičari stalno ukazivali. Svojevremeno je premijer Andrej Plenković smirivao zabrinute građane kako su demografski problemi rezultatÂ dugoročnog trenda što je istina koju su građani i prije znali. Ono što su građani željeli čuti od svog premijera je program kako najprije usporiti, potom zaustaviti i preokrenuti postojeći negativni demografski trend. Tvrdi se kako su demografski trendovi rezultat promjena načina života. Nisu samo hrvati promijenili način života. Slovenci su također promijenili način života. Međutim, Slovenci žive u Sloveniji jer je Slovenija „pobjegla“ Hrvatskoj glede gospodarskog razvoja do te mjere da je teško povjerovati da ćemo je ikada sustići. Drugim, riječima, Slovenija je za nas zemlja meda i mlijeka.

Do sada su nam za naše neuspjehe bili krivi naši gospodari u Budimpešti, Beču, Beogradu i Veneciji (u ćiriličnom pismo sovo V se piše kao B). Danas bi trebali kriviti za demografsko stanje u Lijepoj Našoj Bruxelles. Međutim, to neće ići. Dok smo u prethodnim razdobljima bili osvajani od navedena četiri „B“, ovaj puta smo sami odlučili pristupiti Europskoj uniji. Da bi politika to postigla mijenjala je zakon o referendumu. Tada je to smatrano velikim postignućem jer ćemo valjda imati čast „držati fenjer u EU“.

U Hrvatskoj se je u zadnjih deset godina smanjivao prirodni prirast koji je rezultirao većim smanjenjem broja stanovnika nego što smo izgubili u vrijem domovinskog rata. Nadalje, svake godine broj stanovnika Â u Hrvatskoj se je smanjivao za 40 tisuća. Vlada Andreja Plenkovića je polovinu promatranog razdoblja Â na vlasti. Demografi će nas informirati da li se trend iseljavanja ubrzava ili usporava. Međutim, znamo da naš premijer Andrej Plenković kad god je prigoda o dobrim vijestima (koje se ponekad samo uvjetno takvim mogu smatrati), bio petak ili svetak, javno komentira kako je njegova vlada učinila to i to (što bi trebalo značiti da vlada provodi optimalnu politiku – što često ne odgovara činjenicama kako sam komentirao na ovim stranicama) da bi građani imali mogućnost još jednom burnim aplauzom zahvaliti premijeru Andreju Plenkoviću. Međutim, pljesak je sve rjeđi a glasnost sve manja. Kada su vijesti loše tada prođe bar jedan dan kako bi nas naš premijer uvjerio kako imamo krivo, jer to što se loše dogodilo posljedica je objektivnih okolnosti. Subjektivno radimo optimalno i točka.

Da je tome tako možemo uočiti putem odluke gradonačelnika Tomislava Tomaševića da ukine institut roditelj-odgojitelj koji je uspostavio Milan Bandić. To sam također komentirao na ovim stranicama. Imajući u vidu dramatične demografske trendove premijer je morao intervenirati. Međutim, on je šutio.

Iz navedenog slijedi da bi bilo potrebno otvoriti pitanje – nije li nam potrebna lustracija kada je

nismo pokrenuli devedesetih godina zahvaljujući Tuđmanovoj politici pomirbe (koja se je pokazala ne sterilnom već pogubnom)?

Ako nešto nije u redu, tada je potrebno to ispraviti. Kad nešto sustavno nije u redu, tada provodite reforme (tražite novi oblik) kako bi uklonili sustavnu (konstrukcijsku) grešku. Kada ništa ne funkcionira tada je jasno da je u krizi cjelokupni sustav za koju se mora kriviti političare Oni koji su dobro radili bit će nagrađeni od građana, a oni koji nisu dobro radili otići će s političke scene. Doći će mladi koji će vratiti nadu kako Hrvatska može postati dobro mjesto za ambiciozne i obrazovane mlade obitelji. To će vratiti mlade obitelji kući, s jedne strane, što će, s druge strane, povećati zabrinjavajuće nisku stopu nataliteta. Nije kraj tragičnim pričama glede kretanja stanovništva Lijepe Naše. Naime, dobna struktura stanovništva Lijepe Naše pokazat će dodatno zabrinjavajuće trendove koji će dovesti u pitanje sam opstanak Lijepe Naše nakon samo trideset godina.